

Arrest

nr. 304 933 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient op 23 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 december 2021, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Gazak (district Hesarak, provincie Nangarhar). U bent een Pashtoe van etnische origine.

Uw broer A. werkte een vier- of vijftal jaren voor het Afghaanse nationale leger (ANA) als soldaat. Naast uw moeder was niemand binnen het gezin (vader, drie broers en twee zussen) of de uitgebreide familie op de hoogte van zijn werkelijke job voor het leger. Jullie dachten dat hij een dagarbeider was. Op een avond, toen A. net thuis was gekomen na een afwezigheid van 14 maanden, zijn leden van de taliban bij jullie thuis langs geweest en hebben ze u en uw broer ontvoerd omwille van zijn tewerkstelling. De taliban namen u mee naar de top van een berg -een voor u onbekende plek- waar ze u vastbonden. U hoorde hen praten over de plannen die ze met u hadden. Er was sprake dat ze u zouden injecteren met een substantie of u zouden inzetten voor een zelfmoordaanslag. Toen de taliban u losmaakten opdat u kon gaan plassen, bent u van hen kunnen wegvlugten. U liep terug naar huis en vertelde alles aan uw vader. Hij stuurde u naar een kennis van hem die woonachtig is te Memla, een dorp in het naburige district Sherzad. Uiteindelijk zou u daar nog een elftal maanden hebben doorgebracht alvorens er werd besloten dat u het land moest verlaten. In die periode werd u door de zoon van die kennis geopereerd aan uw appendix, een ingreep die noodzakelijk was omwille van het geweld dat de taliban in detentie tegen u gebruikt hadden. Eén of twee dagen na uw ontsnapping zijn de taliban u thuis komen opzoeken maar uw vader kon hen afwimpelen.

In ongeveer twee jaar reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië (waar op 24 augustus 2020 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielaanvraag), Italië en Frankrijk naar België. Op 23 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. U werd echter meerderjarig verklaard. Op 2 december 2020 ging de DVZ over tot een beslissing 26quater daar Slovenië verantwoordelijk werd geacht voor uw aanvraag. U gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten en na het verstrijken van de respectievelijke termijnen werd België verantwoordelijk geacht voor uw verzoek.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het profiel van uw broer A. en omwille van uw ontsnapping uit hun detentie. Wat er voorts met uw broer gebeurd zou zijn, is u niet bekend. Twee of drie maanden voor uw onderhoud met het CGVS zijn de taliban een tweede keer bij jullie thuis geweest, nogmaals vragend waar u bent.

Ter staving van uw verklaringen legt u de originele taskara van uzelf en uw vader voor, een bankkaart van A., een medisch attest dd. 20/11/2020 inzake littekens en mentale problemen, en een attest "BME" als bewijs van uw inspanning tot integratie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het medisch attest dd. 20/11/2020 en uw verklaringen blijkt dat u symptomen heeft van "souffrance psychologique" en littekens heeft op uw hoofd en buik. U lijdt volgens het attest aan slaapproblemen, slaapt weinig omdat u uw reis met de smokkelaars herbeleefd, en heeft nachtmerries. Uw littekens zouden veroorzaakt zijn door een slag op uw hoofd door de taliban, met als gevolg een operatie aan uw buik, en door uw moeilijke reisweg naar Europa met smokkelaars. Echter blijkt nergens uit het medisch attest dat u omwille van uw mentale moeilijkheden niet in staat bent op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Uw advocaat merkte aan het einde van het onderhoud nog enkel op dat u laaggeschoold bent waardoor u moeite kan hebben met bepaalde vragen (CGVS p. 28). U bleek echter tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende de zaken te kunnen situeren in tijd en ruimte en legde gedetailleerde verklaringen af over verschillende aspecten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt verder op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u problemen hebt gekend met de taliban en om die reden Afghanistan verlaten zou hebben.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 14 oktober 2020, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is. Dat u bij aankomst nauwelijks 17 jaar zou geweest zijn zoals u beweert, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. Het CGVS wijst hierbij op het duidelijke verschil in uw beweerde leeftijd (17) en de vastgestelde leeftijd van minstens 24 jaar. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en heden nog steeds blijft vasthouden aan uw zeer jonge leeftijd (CGVS, p. 6), tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan. In verband met uw vermeende jonge leeftijd verwijst u nog naar uw taskara waaruit moet blijken dat u geboren bent in de vierde maand van 2003 (CGVS p. 6). Echter kan deze taskara niet volstaan om de resultaten van het leeftijdsonderzoek tegen te spreken, zoals verder uit de beslissing blijkt.

U verklaart dat uw moeilijkheden met de taliban voortvloeien uit het feit dat uw broer A. in het Afghaanse leger gediend zou hebben. Echter, dergelijke tewerkstelling maakt u allerm minst geloofwaardig. Zo is het ten eerste zeer merkwaardig dat u bij de DVZ de precieze leeftijd van A. niet zou hebben kunnen vertellen, dit terwijl u daar wel vlot de leeftijden van uw overige broers en zussen kon vermelden (Verklaringen DVZ, punt 17). Verder kan u niet verduidelijken welke precieze job A. binnen het ANA gehad zou hebben. U kan enkel vermoeden dat hij een soldaat was, al kan u niet uitsluiten dat hij er misschien ook een logistieke rol vervulde. Waar uw broer gestationeerd zou zijn voor het leger, weet u evenmin. Wat betreft zijn dienstdadigheid kan u enkel vermoeden dat dit 4 of 5 jaar lang zou geweest zijn. Ook kan u niet verduidelijken aan welke militaire operaties A. deelgenomen zou hebben en u laat zelfs in het midden of hij überhaupt deelnam aan gevechten. Of hij in zijn periode bij het ANA samenwerkte met buitenlandse troepen kan u het CGVS ook niet vertellen. Namen van eventuele collega's kent u evenmin (CGVS, p. 16, 17, 18). Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat u in het geheel onwetend bent over de job van uw broer, nochtans een essentieel element in uw asielrelaas.

U argumenteert als reden voor uw onwetendheid dat A. jullie familie, op jullie moeder na, nooit op de hoogte zou hebben gebracht van zijn tewerkstelling bij het ANA en dat hij uit schrik voor de taliban de dekmantel van dagarbeider ophield. Dergelijke argumentatie kan omwille van diverse redenen niet overtuigen. Vooreerst is het hele gegeven op zich, als zou A. zijn werkelijke job gedurende jaren verzwegen hebben ten aanzien van zijn eigen naaste familie en zijn vrouw, weinig geloofwaardig. Bovendien is het merkwaardig dat uw broer enerzijds uitermate discreet was over zijn job bij het leger en bijna niemand van zijn familie inlichtte, maar hij tegelijkertijd zeer onvoorzichtig was door zijn legerkaart en bankkaart bij zich op zak te houden (CGVS p. 25). De legerkaart werd namelijk bij uw broer aangetroffen toen de taliban jullie ontvoerden. Zeker gezien algemeen geweten is dat de taliban bij checkpoints actief op zoek gaan naar overheidspersoneel is dergelijk gedrag niet met elkaar te rijmen. Daarnaast ziet het CGVS op geen wijze hoe een "dagarbeider" een maandenlange afwezigheid van zijn dorp zou kunnen verantwoorden. Gevraagd of dergelijke gang van zaken dan gebruikelijk is, antwoordt u naast de kwestie: plots heeft u het over festiviteiten die plaatsvinden als iemand een huis of kamer gebouwd heeft (CGVS, p. 19). Nog biedt uw uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat u heden, nu meer dan twee jaar na de zagezegde feiten, nog steeds onwetend zou zijn over zijn activiteiten in het leger. Uw moeder zou er immers wel weet van gehad hebben. Als het CGVS opmerkt dat zij u op een later tijdstip toch wel bepaalde zaken zal hebben meegedeeld, laat u eerst uitschijnen dat uw moeder u nooit als dusdanig ingelicht zou hebben (CGVS, p. 18). Van iemand die beweert dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omwille van problemen met de taliban als gevolg van het profiel van zijn broer en die daarom internationale bescherming vraagt aan de Europese asielinstanties, is het nochtans geheel ongeloofwaardig dat diens moeder haar zoon eventuele kostbare informatie zou achterhouden, wetende dat die zoon in de asielprocedure zit. U laat vervolgens uitschijnen dat A. uw moeder hoe dan ook niet veel gezegd zal hebben -al kan u allerm minst verduidelijken wat er dan wel precies verteld is geweest tussen hen beide- en stelt zeer vaag "In Afghanistan geeft niemand uitleg over iets. Iemand zegt dat hij "dit" doet en dan eigenlijk iets anders doet." (CGVS, p. 18). Ook als het CGVS nog zoekt naar eventuele andere redenen voor uw onwetendheid blijven uw verklaringen zeer onduidelijk. U heeft over de "rurale regio's" in Afghanistan en de mensen die in "een dorp" leven en zegt vaagweg dat dergelijke personen hun families niet vertellen over hun jobs omdat het anders "gevaarlijk" zou zijn dat hun bron van inkomsten zou wegvallen (CGVS, p. 19). Dergelijke zeer onduidelijke uitleg -die overigens bol staat van de veralgemeningen- kan allerm minst overtuigen. Bovendien sluit zulke verklaringen de bedenking van het CGVS dat A. uw moeder op zijn beurt maar wat voorloog over zijn zagezegde activiteiten voor het ANA niet uit (CGVS, p. 19). "Niemand daar zegt duidelijk de dingen zoals ze zijn", luidt nog een ander van uw nietszeggend antwoord (CGVS, p. 19). Gelet op het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt u het niet aannemelijk dat u een broer heeft die het ANA gediend zou hebben.

Voorts hecht het CGVS hoe dan ook geen geloof aan uw beweerde moeilijkheden met de taliban. Hoewel u aan het begin van het onderhoud met het CGVS enkele correcties wenst aan te brengen aan uw relaas zoals opgetekend bij de DVZ, moet desalniettemin opgemerkt worden dat uw twee versies van de "feiten" wel zeer sterk uiteenlopen. Bij DVZ vertelde u nog dat u **ontvoerd werd door de taliban en dat ze u nadien achterlieten op een autoweg** (vragenlijst CGVS, punt 5). Nu stelt u dat u niet vrijgelaten werd maar dat de

taliban u meenamen naar de top van een berg vanwaar u niet veel later in het donker zou zijn kunnen **ontsnappen** (CGVS, p. 2). U geeft als uitleg dat de DVZ u steeds om “herhalingen” vroegen en dat daarom uw verklaringen “gemixt” raakten. Nog betoogt u dat uw verklaringen wel aan u werden voorgelezen door de DVZ en u hen toen aangegeven zou hebben dat er fouten waren gemaakt maar dat ze daar zeiden dat er “maar zoveel tijd” was – wat overigens enigszins in tegenstrijd lijkt met hun wens om uw antwoorden “steeds” te herhalen (CGVS, p. 3). Uw uitleg kan maar zeer moeilijk overtuigen, te meer het niet bij deze éne “rechtzetting” blijft. Er moet immers opgemerkt worden dat u ook het vervolg van uw relaas grondig bijstuurt. Waar u bij de DVZ nog beweerde dat u **na uw vrijlating** opgemerkt werd door **voorbijgangers** en nadien **naar een ziekenhuis werd gebracht** alwaar u geopereerd zou zijn aan uw appendix (als gevolg van het geweld van de taliban) **alvorens Afghanistan verlaten** te hebben (Vragenlijst CGVS, punt 5), stelt u nu dat u **na uw ontsnapping huiswaarts** keerde, dat uw vader u **naar een kennis van hem –een handelaar- in Memla stuurde**, dat u daar **door de zoon van deze kennis –een dokter- geopereerd werd** aan uw appendix en dat u **enkele maanden later uw land van herkomst verlaten** zou hebben (CGVS, p. 22). Van een doortocht in een ziekenhuis is heden geen sprake meer (CGVS, p. 27). U zou dit ook zo verklaard hebben aan DVZ, zo gaf u aan bij confrontatie met de tegenstrijdigheid, maar het werd er fout genoteerd. Dat het hier zou gaan om fouten door DVZ kan niet worden aangenomen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u hoewel u zegt dat DVZ geen tijd had om uw correcties tijdens dat onderhoud nog te noteren, u of uw advocaat eveneens na dat onderhoud nog opmerkingen konden doorsturen naar het CGVS, wat echter niet is gebeurd. Ook gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel aan dat DVZ fouten had gemaakt, maar vermeldde u zelf enkel twee zaken: dat uw reis twee jaar duurde en geen 13 maand zoals werd genoteerd, en dat u had gezegd dat u ontsnapte aan de taliban, niet dat u was vrijgelaten op een weg (CGVS p. 2). Het is merkwaardig dat u dan niet onmiddellijk op het CGVS vermeldde dat DVZ verschillende zaken foutief had genoteerd, zoals u dan plots later in het persoonlijk onderhoud wel zegt (CGVS p. 26). Uw tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees op zeer ernstige wijze.

Dat het hier niet om een toevallige vergissing gaat kan overigens ook afgeleid worden uit het door u voorgelegde medische attest dat d.d. 20/11/2020, kort na uw aankomst in België, opgesteld werd en waaruit opgemaakt kan worden dat u een litteken van een tweetal centimeter aan uw hoofd hebt alsook een operatief litteken van een vijftal centimeter aan de onderkant van uw buik. In dit attest blijkt u te hebben verklaard dat deze littekens het gevolg zijn van de verwondingen die de taliban u zouden hebben toegebracht en van uw moeilijke reisweg, maar u liet ook toen optekenen dat u wakker werd in een ziekenhuis na een operatie aan uw buik, wat dus in tegenstrijd is met wat u nu beweerde over de operatie die niet in een ziekenhuis zou gebeurd zijn maar in een private woning. U wijst hierbij op vertalingsproblemen met de “Iraanse tolk” en beargumenteert onder meer dat “vele dingen” die u niet zei wel “zo” werden opgeschreven (CGVS, p. 26). Het is evenwel zeer merkwaardig om vast te stellen dat u de betrouwbaarheid van uw eigen “bewijsstuk” moet ondergraven om uw verklaringen enigszins in lijn te brengen met elkaar.

Ook uw nieuwe relaas maakt u trouwens niet aannemelijk. U beweert dus dat u uit de handen van de taliban zou zijn kunnen ontsnappen toen zij u losmaakten opdat u kon gaan plassen. Dat een groepering als de taliban u op dergelijke amateuristische wijze zouden hebben laten ontsnappen is nochtans zeer onwaarschijnlijk en het rijmt althans geenszins met het meedogenloos en daadkrachtig karakter dat u hen voor het overige toeschrijft. U argumenteert dat de taliban u niet in staat achtten tot dergelijke ontsnappingspoging omdat u “jong” was (CGVS, p. 21), een uitleg die gelet om het resultaat van uw leeftijdsonderzoek allerminst kan overtuigen. Eveneens bijzonder opvallend is dat de taliban u pas één dag of twee dagen na uw ontsnapping –u kan dit niet specificeren zouden zijn komen zoeken bij uw thuis (CGVS, p. 23). Nochtans kan verwacht worden dat de taliban in dergelijke acute situaties -waarbij een gevangene ontsnapt- zeer snel zou handelen. Dat zij ervan uitgingen dat u zich ergens in de buurt schuilhield, biedt wederom geen afdoende verklaring. U zegt voorts dat de taliban zeer recentelijk, een twee of drietal maanden voor uw onderhoud met het CGVS, nog eens zijn langsgekomen bij jullie thuis om te informeren naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 24). Nergens uit uw verklaringen kan opgemaakt dat de taliban u in tussentijd –toch ettelijke jaren- zijn komen opzoeken. Het valt op dat de groepering in uw geval, en keer op keer, toch wel zeer weinig doortastend zouden hebben opgetreden, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Over wat er voorts met uw broer A. gebeurd zou zijn, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen wat betreft dit punt eveneens zeer sterk uiteenlopen. Zo liet u bij de DVZ aanvankelijk optekenen dat **A. al in 2016 gedood zou zijn door de taliban** (Verklaringen DVZ, punt 17). Tijdens een volgend onderhoud met de DVZ, en ook heden beweert u dat er **sinds zijn ontvoering geen nieuws meer** zou geweest zijn omtrent de situatie van uw broer (Vragenlijst CGVS, punt 5 en CGVS, p. 24). Geconfronteerd met deze tegenstrijd, wijst u opnieuw met de vinger naar DVZ: het kan zijn dat ze “dit of dat” schrijven, zo verklaart u. Zulke opmerking is echter niet afdoende als verklaring. Het CGVS ziet ook niet in waarom DVZ bewust foute zaken zou vermelden in uw verklaringen.

Bovendien, als het CGVS opmerkt dat de taliban recent nog langskwamen bij jullie thuis om te spreken met uw vader en er vervolgens gevraagd wordt of uw vader dan niet geïnformeerd zou hebben naar A., ontwijkt u niet voor het eerst in het geheel de vraag en stelt u enkel dat uw vader zou gezegd hebben dat hij zelf niet op de hoogte was van uw broers werkelijke job (CGVS, p. 24).

Verder is het zeer merkwaardig dat u als enige van het hele gezin geïnterviewd zou geweest zijn. U stelt immers dat de taliban het u kwalijk namen dat u hen niet geïnformeerd zou hebben over de “werkelijke” activiteiten van A. en daarom zouden ze ontvoerd hebben (CGVS, p. 23). Los van de bedenking dat het geheel onlogisch zou zijn dat de taliban zulks van een familielid van het ANA zouden verwachten, werden uw overige gezinsleden schijnbaar nooit een doelwit voor de taliban. U argumenteert dat uw broers nog “heel jong” waren (CGVS, p. 23), nochtans een argument dat geen steek houdt in de context van uw eigen verklaringen over uw leeftijd. Uw vader zou dan weer oud en ziek zijn, beweert u, wat evenmin een afdoende verklaring biedt, daar dergelijke uitleg voorbijgaat aan het feit dat de taliban eenzelfde verwijt konden maken naar uw vader als ze bij u deden.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Zoals al blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde gezien Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper van authentieke te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. Uw taskara, die van uw vader en het attest van integratie zijn geen documenten die betrekking hebben op uw verklaarde moeilijkheden met de taliban. Dat uw taskara uw ongeloofwaardig bevonden leeftijd moet staven, toont overigens het zeer relatieve karakter van dit “bewijsstuk” aan. Ook legt u zeer onduidelijke verklaringen af omtrent de herkomst van dit stuk: uw taskara werd immers ruim na uw vertrek uit Afghanistan opgesteld (namelijk 13/05/1399, omgezet naar de westerse kalender 3 augustus 2020). U laat uitschijnen dat het om een duplicaat gaat, maar zoals tijdens het onderhoud reeds opgemerkt werd, staat dit nergens zo vermeld op het document (CGVS, p. 8). De authenticiteit is dus niet gegarandeerd. De bankkaart van uw broer A., biedt geen bewijs voor zijn voorgehouden tewerkstelling bij het ANA, evenmin vormt het een bewijs voor de zogezegde problemen met de taliban. Bovendien kan uit dit document geen familiale band afgeleid worden.

Het medisch attest daterend van 20 november 2020 leidt niet tot een andersluidende conclusie. Hierboven werd reeds opgemerkt dat uw verklaringen zoals opgetekend in het attest geenszins stroken met uw latere verklaringen. De loutere vaststelling dat u in het verleden geopereerd werd aan uw appendix en dat u een klein litteken heeft aan uw hoofd, zegt overigens niets over de wijze waarop u deze blessures opliep, laat staan dat u hiermee aantoont dat ze mede veroorzaakt zijn door het toedoen van de taliban, zoals u zelf beweerde. Een medisch attest is immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Het in casu neergelegde medisch attest is, zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw littekens en uw mentale moeilijkheden dan ook nadrukkelijk gebaseerd op uw verklaringen. Echter kan aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban geen geloof worden gehecht, zoals hierboven blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er

gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die*

schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Volgens verzoeker begaat

de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden en door een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert een omstandig betoog over het risico van vervolging en ernstige schade voor verwesterde Afghanen bij terugkeer uit Europa. Vervolgens gaat hij in op het risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de preciaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan. Ten slotte geeft hij uitgebreid toelichting bij de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende rapporten als stavingstuk toe:

- Asylos, *"Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 27th July 2022"*;
- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 june 2022"*, p. 10-12;
- UNHCR, *"Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan"*, februari 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 21 november 2023 maakt verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt naar volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk toegevoegd: COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met volgende documenten om zijn verwestering aan te tonen:

- attest van tewerkstelling – Liantis;
- deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd.

4. Voorafgaand

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 21 november 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.4. Bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychologische toestand.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Uit het medisch attest dd. 20/11/2020 en uw verklaringen blijkt dat u symptomen heeft van “souffrance psychologique” en littekens heeft op uw hoofd en buik. U lijdt volgens het attest aan slaapproblemen, slaapt weinig omdat u uw reis met de smokkelaars herbeleefd, en heeft nachtmerries. Uw littekens zouden veroorzaakt zijn door een slag op uw hoofd door de taliban, met als gevolg een operatie aan uw buik, en door uw moeilijke reisweg naar Europa met smokkelaars. Echter blijkt nergens uit het medisch attest dat u omwille van uw mentale moeilijkheden niet in staat bent op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Uw advocaat merkte aan het einde van het onderhoud nog enkel op dat u laaggeschoold bent waardoor u moeite kan hebben met bepaalde vragen (CGVS p. 28). U bleek echter tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende de zaken te kunnen situeren in tijd en ruimte en legde gedetailleerde verklaringen af over verschillende aspecten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Uit het voorgelegde medisch attest van 20 november 2020 blijkt niet dat de mentale gezondheidsproblemen van verzoeker dermate zijn dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien laat verzoeker na te duiden welke bijkomende steunmaatregelen dan wel zouden moeten worden genomen in het licht van zijn mentale gezondheidsproblemen en evenmin waar en/of op welke wijze deze gezondheidsproblemen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een impact zouden hebben gehad en/of niet of onvoldoende door de verleende steunmaatregelen zouden zijn opgevangen.

De loutere verwijzing naar verschillende arresten in het verzoekschrift over de impact van psychologische problemen op de verklaringen van een verzoeker zijn ter zake niet relevant en doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad benadrukt dat de arresten van de Raad, waarnaar verwezen wordt door verzoeker, individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde hebben. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Vluchtrelaas

5.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban omwille van het profiel van zijn broer A. die werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger en omwille van verzoekers ontsnapping na vasthouding door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

5.1.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten; aanvullende nota van verzoeker) zoals: de originele taskara van hem en zijn vader, de originele bankkaart van zijn broer, een medisch attest van 20 november 2020 inzake zijn littekens en mentale problemen, een attest "BME" als bewijs van zijn inspanning tot integratie, een attest van tewerkstelling bij Liantis, een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen. Er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid. (AD CGVS, map landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan de door verzoeker voorgelegde Afghaanse documenten, zoals de taskara van verzoeker en zijn vader en de bankkaart van zijn broer maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verder blijkt dat de leeftijd, zoals door verzoeker verklaard en aangegeven op zijn taskara, sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 13 oktober 2020, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op minimum 24,4 jaar. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 17 jaar en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoekers taskara die bovendien werd opgesteld ruim na verzoekers vertrek uit Afghanistan, kan, mede gelet op de inhoud en de relatieve bewijswaarde ervan, in casu dan ook niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek.

Wat betreft de bankkaart van verzoekers broer stelt de commissaris-generaal terecht dat dit geen bewijs vormt voor diens voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse nationale leger, evenmin vormt het een bewijs voor de zogenaamde problemen met de taliban. Bovendien kan uit dit document geen familiale band worden afgeleid.

Wat betreft het medisch attest van 20 november 2020 treedt de Raad de commissaris-generaal bij: *“De loutere vaststelling dat u in het verleden geopereerd werd aan uw appendix en dat u een klein litteken heeft aan uw hoofd, zegt overigens niets over de wijze waarop u deze blessures opliep, laat staan dat u hiermee aantoonst dat ze mede veroorzaakt zijn door het toedoen van de taliban, zoals u zelf beweerde. Een medisch attest is immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Het in casu neergelegde medisch attest is, zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw littekens en uw mentale moeilijkheden dan ook nadrukkelijk gebaseerd op uw verklaringen.”*

Uit het medisch attest kan aldus enkel worden afgeleid dat verzoeker enkele littekens heeft en mentale moeilijkheden ervaart, doch kan niet worden afgeleid dat de opgelopen verwondingen daadwerkelijk verband houden met zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker littekens heeft, wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Het medisch attest geeft geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers verwondingen of mentale moeilijkheden. Uit het medisch attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers littekens en de verklaarde vluchtmotieven. Er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn.

Wat betreft het attest “BME” als bewijs van zijn inspanning tot integratie, het attest van tewerkstelling bij Liantis en de deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd, merkt de Raad op dat deze documenten geen verband houden met zijn vluchtrelaas maar wel zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun beperkte bewijswaarde en inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtmotieven en de voorgewende vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

- (i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarige leeftijd van 17 jaar vermits uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 13 oktober 2020, blijkt dat verzoeker meerderjarig is, waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is; het feit dat verzoeker, ondanks het leeftijdsonderzoek, blijft vasthouden aan zijn jonge leeftijd, tast zijn algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan; de voorgelegde taskara volstaat evenmin om de resultaten van het leeftijdsonderzoek tegen te spreken;
- (ii) verzoeker maakt de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger niet geloofwaardig doordat hij in het geheel onwetend is over diens job, nochtans een essentieel element van zijn vluchtrelaas; verzoekers argumentatie inzake zijn onwetendheid kan evenmin omwille van diverse redenen overtuigen;
- (iii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban omwille van ernstige tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS; verzoekers verklaringen op het CGVS stroken bovendien ook niet met de weergave van de feiten in het door hem voorgelegd medisch attest van 20 november 2020;
- (iv) de amateuristische werkwijze van de taliban bij verzoekers ontsnapping is zeer onwaarschijnlijk en rijmt geenszins met het meedogenloos en daadkrachtig karakter dat verzoeker hen toeschrijft; ook het zeer weinig doortastend optreden van de taliban na verzoekers ontsnapping en in de loop der jaren erna, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas;
- (v) ook over wat er met zijn broer zou zijn gebeurd, legt verzoeker uiteenlopende verklaringen af op de DVZ en het CGVS;

(vi) het is zeer merkwaardig dat verzoeker als enige van het hele gezin gevisieerd zou zijn geweest; verzoeker kan hier geen plausibele uitleg voor geven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, poneert een vrees voor vervolging en bekritiseert of spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoont waar een andersluidende interpretatie of analyse van de commissaris-generaal tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.1.4. Aangaande zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat in Afghanistan de precieze leeftijd van een persoon er niet toe doet en verwijst naar bronnen waaruit zou blijken dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming een geboortedatum van 11 september 2003 opgaf en dus verklaarde 17 jaar te zijn. Voor zover hij geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit toen ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minimum 24,4 jaar is, en dus zeven jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, hetgeen niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat het concept tijd in de Afghaanse context een minder belangrijke rol speelt.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad kan worden betwist. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Het betoog dat verzoeker zijn leeftijd niet kende en ervan uitging dat zijn voorgehouden leeftijd, zoals vermeld in zijn taskara en de informatie die hij van zijn vader kreeg, zijn werkelijke leeftijd was, kan niet overtuigen. Dit betoog vermag immers geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat er wel een heel groot verschil is tussen verzoekers beweerde leeftijd en de geschatte leeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een dermate groot verschil van zeven jaar met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan, in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. Dat verzoeker niet zou hebben geweten dat hij in wezen zeven jaar ouder was, kan dan ook niet worden aangenomen. Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaring dat hij zich baseerde op wat zijn vader hem over zijn leeftijd vertelde en dat hij met betrekking tot zijn leeftijd doorheen de administratieve procedure steeds consistent is gebleven, weerlegt verzoeker dan ook niet dat hij onjuiste verklaringen aflegde over zijn leeftijd en voorts valt het ook te betwijfelen dat een vader zich op zulke flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van zijn kind.

De stelling dat de geboortedatum in de taskara vaak willekeurig wordt gekozen op basis van de fysieke verschijning, verschoont, noch verklaart het gegeven dat verzoeker na voormeld leeftijdsonderzoek blijft volhouden en naar zijn taskara verwijst.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte vluchtrelaas.

5.1.5. Naast deze vaststelling zijn er verschillende elementen in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven eveneens verder aantasten.

In die zin wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht aangestipt dat verzoeker geheel onwetend is over de job van zijn broer in het voormalige Afghaanse leger. De uitleg dat zijn broer, op hun moeder na, hen nooit op de hoogte heeft gebracht van zijn tewerkstelling bij het ANA uit schrik voor de taliban, overtuigt naast de commissaris-generaal ook de Raad niet.

Waar zou kunnen aangenomen worden dat zijn broer A. voor de buitenwereld (buren, kennissen en vrienden) zijn tewerkstelling bij het ANA verborgen hield om zichzelf en zijn familie niet in gevaar te brengen, is het evenwel niet geloofwaardig dat A. zijn werkelijke job gedurende jaren verzwegen heeft ten aanzien van zijn eigen naaste familie en zijn vrouw. De bewering dat zijn broer schrik had dat de kinderen zijn job zouden verklappen en het zo zou rondgaan in het dorp en de taliban het te weten zouden komen, vergoelijkt dit stilzwijgen niet. Zijn broer kon het immers eenvoudigweg aan zijn vrouw en naaste familie vertellen, zonder de kinderen erbij te betrekken. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien hij wel zijn moeder zou ingelicht hebben, zonder dat zijn tewerkstelling bij het ANA bij de rest van de familie aan het licht gekomen is. In dit opzicht is het evenzeer ongeloofwaardig dat zijn broer zijn maandenlange afwezigheid kon verantwoorden met de dekmantel van dagarbeider. Verzoeker geeft aan dat zolang zijn broer geld bleef brengen, er geen reden was om aan zijn werk te twijfelen. Echter, op de vraag of het gebruikelijk is dat dagarbeiders voor veertien maanden van huis weg zijn, antwoordt verzoeker naast de kwestie: *"In mijn land, in de rurale regio's is het niet gemakkelijk om werk te vinden, ook in de steden niet. Als iemand werkt, een kamer of een huis bouwt, als dat klaar is, dan doden ze een kip en dan doen ze hashar. In onze plek komen ze dan samen, ze doen dan hashar."* (NPO, p. 19). Zijn moeder vroeg zich overigens toch af waarom zijn broer na ongeveer veertien maanden nog niet thuis was: *"Toen hij ongeveer veertien maanden weg was, vroeg mijn moeder waarom hij niet thuis kwam. Waarom zo lang, daarvoor kwam hij om de vijf of zes maanden. Nu duurde het veertien maanden."* (NPO, p. 19). Dit terwijl zij wel op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij het ANA. Dat zij verzoeker dan toch nog zou gevraagd hebben om hem op te bellen om te vragen waar hij was: *"Ze vroeg aan mij om hem op te bellen en te vragen waar hij was."* (NPO, p. 19), is in het licht hiervan al helemaal ongeloofwaardig te noemen.

Evenmin is het aannemelijk dat zijn broer een dermate groot risico nam door zijn legerkaart op zak te houden (NPO p. 25). Vermits het algemeen geweten is dat de taliban bij checkpoints actief op zoek gaan naar overheidspersoneel, is dergelijk gedrag niet te rechtvaardigen. Zijn uitleg dat hij zijn documenten bij zich moest houden toen hij terugkeerde, kan verder niet uitleggen waarom hij deze in de eerste plaats had meegenomen toen hij zijn familie ging bezoeken.

Verder kan niet worden aanvaard dat verzoeker, meer dan twee jaar na de zagezegde feiten, nog steeds onwetend zou zijn over de activiteiten van zijn broer in het leger. De commissaris-generaal motiveert terdege: *"Uw moeder zou er immers wel weet van gehad hebben. Als het CGVS opmerkt dat zij u op een later tijdstip toch wel bepaalde zaken zal hebben meegedeeld, laat u eerst uitschijnen dat uw moeder u nooit als dusdanig ingelicht zou hebben (CGVS, p. 18). Van iemand die beweert dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omwille van problemen met de taliban als gevolg van het profiel van zijn broer en die daarom internationale bescherming vraagt aan de Europese asielinstanties, is het nochtans geheel ongeloofwaardig dat diens moeder haar zoon eventuele kostbare informatie zou achterhouden, wetende dat die zoon in de asielprocedure zit. U laat vervolgens uitschijnen dat A. uw moeder hoe dan ook niet veel gezegd zal hebben -al kan u allerm minst verduidelijken wat er dan wel precies verteld is geweest tussen hen beide- en stelt zeer vaag "In Afghanistan geeft niemand uitleg over iets. Iemand zegt dat hij "dit" doet en dan eigenlijk iets anders doet."* (CGVS, p. 18). Ook als het CGVS nog zoekt naar eventuele andere redenen voor uw onwetendheid blijven uw verklaringen zeer onduidelijk. U heeft over de "rurale regio's" in Afghanistan en de mensen die in "een dorp" leven en zegt vaagweg dat dergelijke personen hun families niet vertellen over hun jobs omdat het anders "gevaarlijk" zou zijn dat hun bron van inkomsten zou wegvallen (CGVS, p. 19). Dergelijke zeer onduidelijke uitleg -die overigens bol staat van de veralgemeningen- kan allerm minst overtuigen. Bovendien sluit zulke verklaringen de bedenking van het CGVS dat A. uw moeder op zijn beurt maar wat voorloog over zijn zagezegde activiteiten voor het ANA niet uit (CGVS, p. 19). *"Niemand daar zegt duidelijk de dingen zoals ze zijn", luidt nog een ander van uw nietszeggend antwoord (CGVS, p. 19)."*

Door louter te herhalen dat zijn moeder niet veel informatie had, brengt hij geen concrete elementen bij die de deze pertinente bevindingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij een broer heeft die het ANA gediend zou hebben.

5.1.6. Voorts hecht de Raad geen geloof aan zijn beweerde moeilijkheden met de taliban. De commissaris-generaal bemerkt terdege dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de zorg die hem verleend werd bij de verwondingen die de taliban hem zouden hebben toegebracht: *“Waar u bij de DVZ nog beweerde dat u na uw vrijlating opgemerkt werd door voorbijgangers en nadien naar een ziekenhuis werd gebracht alwaar u geopereerd zou zijn aan uw appendix (als gevolg van het geweld van de taliban) alvorens Afghanistan verlaten te hebben (Vragenlijst CGVS, punt 5), stelt u nu dat u na uw ontsnapping huiswaarts keerde, dat uw vader u naar een kennis van hem –een handelaar- in Memla stuurde, dat u daar door de zoon van deze kennis –een dokter- geopereerd werd aan uw appendix en dat u enkele maanden later uw land van herkomst verlaten zou hebben (CGVS, p. 22). Van een doortocht in een ziekenhuis is heden geen sprake meer (CGVS, p. 27).”*

Dat het hier zou gaan om fouten door de DVZ zoals verzoeker poneert, kan niet worden aangenomen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, vermeldde verzoeker enkel twee zaken die verkeerd werden genoteerd bij de DVZ, met name: 1) dat zijn reis twee jaar duurde en geen 13 maand zoals werd genoteerd, en 2) dat hij had gezegd dat hij ontsnapte aan de taliban, niet dat hij was vrijgelaten op een weg (NPO, p. 2). Gevraagd of er nog andere zaken zijn, antwoordde verzoeker *“Dat waren de enigste zaken.”* (NPO, p. 3). Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ nog andere fouten zou bevatten, kan worden verwacht dat verzoeker ook dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het gegeven dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht waar hij later op het CGVS na confrontatie met deze tegenstrijdigheid plots stelt dat de DVZ verschillende zaken foutief had genoteerd, zoals ook zijn verklaringen over de hem verleende zorg (NPO p. 26). Zijn tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Dat het hier niet om een toevallige vergissing gaat kan overigens ook afgeleid worden uit het door verzoeker voorgelegde medisch attest van 20 november 2020 dat kort na zijn aankomst in België opgesteld werd. De commissaris-generaal stelt hierbij terecht vast dat waar verzoeker in het attest liet optekenen dat hij wakker werd in een ziekenhuis na een operatie aan zijn buik, dit in tegenstrijd is met wat hij op het CGVS beweerde over de operatie die niet in een ziekenhuis zou gebeurd zijn maar in een private woning. Verzoeker wijt dit aan vertalingsproblemen met de tolk die enkel Dari sprak en beargumenteert onder meer dat *“vele dingen”* die hij niet zei wel *“zo”* werden opgeschreven (NPO, p. 26). Verzoeker blijft hier echter bij blote beweringen. Zoals de commissaris-generaal ook bemerkt, is het overigens frappant om vast te stellen dat verzoeker de betrouwbaarheid van zijn eigen *“bewijsstuk”* moet ondergraven om zijn verklaringen enigszins in lijn te brengen met elkaar.

De opmerking van verzoeker dat hij aan de protection officer geen verdere details diende te geven bij zijn opsluiting door de taliban, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5.1.7. Ook zijn nieuwe relaas maakt verzoeker trouwens niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt terdege: *“U beweert dus dat u uit de handen van de taliban zou zijn kunnen ontsnappen toen zij u losmaakten opdat u kon gaan plassen. Dat een groepering als de taliban u op dergelijke amateuristische wijze zouden hebben laten ontsnappen is nochtans zeer onwaarschijnlijk en het rijmt althans geenszins met het meedogenloos en daadkrachtig karakter dat u hen voor het overige toeschrijft. U argumenteert dat de taliban u niet in staat achtten tot dergelijke ontsnappingspoging omdat u “jong” was (CGVS, p. 21), een uitleg die gelet om het resultaat van uw leeftijdsonderzoek allerminst kan overtuigen. Eveneens bijzonder opvallend is dat de taliban u pas één dag of twee dagen na uw ontsnapping –u kan dit niet specificeren zouden zijn komen zoeken bij uw thuis (CGVS, p. 23). Nochtans kan verwacht worden dat de taliban in dergelijke acute situaties –waarbij een gevangene ontsnapt- zeer snel zou handelen. Dat zij ervan uitgingen dat u zich ergens in de buurt schuilhield, biedt wederom geen afdoende verklaring. U zegt voorts dat de taliban zeer recentelijk, een twee of drietal maanden voor uw onderhoud met het CGVS, nog eens zijn langsgesproken bij jullie thuis om te informeren naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 24). Nergens uit uw verklaringen kan opgemaakt dat de taliban u in tussentijd –toch ettelijke jaren- zijn komen opzoeken. Het valt op dat de groepering in uw geval, en keer op keer, toch wel zeer weinig doortastend zouden hebben opgetreden, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.”*

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat de taliban niet dachten dat hij de moed zou hebben gehad om te ontsnappen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens aan dat de taliban hem niet in staat achtten te ontsnappen omdat hij jong was (NPO, p. 21).

Ook waar hij in het verzoekschrift zonder meer aangeeft dat, in tegenstelling tot wat op het CGVS genoteerd werd, de taliban 2 à 3 keer per maand kwamen, komt verzoeker niet verder dan a posteriori verklaringen. Verzoekers verklaringen ter zake waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Nadat ik van het ontsnapte, dan kwamen de taliban één keer. Ze kwamen recent nog eens. Toen ze toen langskwamen. Ze vroegen zich af waar ik was. Hij was heel jong, we dachten niet dat hij zou vertrekken, zeiden de taliban. Maar waar hij gaat, hij zal niet van ons afkomen, zeiden ze.*

Ze zijn twee keer langsgekomen?

Ja.

Die laatste keer was een paar maanden geleden?

Ze kwamen twee of drie maanden geleden.” (NPO, p. 24)

In de mate verzoeker poneert dat dit op foutieve wijze zou zijn neergeschreven, duidt hij dit op geen enkele wijze concreet aan. Hij toont op geen enkele wijze aan dat er fouten zouden zijn gebeurd. Evenmin heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud communicatieproblemen aangehaald met de protection officer of met de tolk noch zijn er problemen van verstandhouding gebleken.

Verzoekers a posteriori verklaringen worden dan ook niet aangenomen.

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat de commissaris-generaal subjectief oordeelt waar hij de reactiesnelheid van de taliban ongeloofwaardig acht, werpt geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen. Te meer daar deze kritiek feitelijke grondslag ontbeert aangezien de voorgaande appreciatie wel degelijk ruimschoots steun vindt in verzoekers eigen verklaringen: *“De taliban wachten niet voor de dag. Wat het ook is, ze willen het snel afmaken. Ze zullen niet langer wachten. (...) Wat het ook is, ze doen het juist. Als ze iemand willen elimineren, doen ze het meteen.”* (NPO, p. 20). Gelet op het meedogenloos en daadkrachtig karakter dat verzoeker hen toeschrijft, is het niet geloofwaardig dat de taliban hem pas één dag of twee dagen na zijn ontsnapping zouden zijn komen zoeken bij hem thuis. Verzoeker gaat met zijn betoog er overigens volledig aan voorbij dat hij niet nader kan specificeren wanneer precies de taliban hem kwamen zoeken. Aangezien de vermeende bedreigingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas en de directe aanleiding vormden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij hier meer precieze verklaringen over kan afleggen. Zijn onvermogen om dit te doen, ondermijnt verder de door hem geschetste gang van zaken.

5.1.8. Over wat er voorts met verzoekers broer A. gebeurd zou zijn, stelt het CGVS op goede gronden vast dat zijn verklaringen wat betreft dit punt eveneens zeer sterk uiteenlopen: *“Zo liet u bij de DVZ aanvankelijk optekenen dat A. al in 2016 gedood zou zijn door de taliban (Verklaringen DVZ, punt 17). Tijdens een volgend onderhoud met de DVZ, en ook heden beweert u dat er sinds zijn ontvoering geen nieuws meer zou geweest zijn omtrent de situatie van uw broer (Vragenlijst CGVS, punt 5 en CGVS, p. 24).”*

Verzoekers uitleg dat hij zich vergist heeft en hij ook altijd gezegd heeft dat hij het exacte jaar van zijn verdwijning niet kent omdat hij de jaren of data niet kent, mist elke ernst. Verzoeker kon bij de DVZ evengoed gezegd hebben dat hij het niet wist, net zoals hij liet optekenen dat hij de geboortedatum van zijn broer A. niet wist (verklaringen DVZ, punt 17).

Indien verzoeker voorts werkelijk niet zou weten wat er met zijn broer is gebeurd en slechts vermoedt dat hij door de taliban gedood werd, kan niet worden ingezien dat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ zeer expliciet heeft laten optekenen dat hij door de taliban gedood werd. Ook hier is verzoeker niet consistent, wat andermaal de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas teniet doet.

5.1.9. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker als enige van het hele gezin gevisieerd zou zijn geweest. Hij stelde immers dat de taliban het hem kwalijk namen dat hij hen niet geïnformeerd zou hebben over de “werkelijke” activiteiten van A. en daarom zouden ze hem ontvoerd hebben: *“En de reden dat ze u in de eerste plaats gevangen namen? “Waarom heeft u ons niet geïnformeerd”, dat was de reden.”* (NPO, p. 23). Los van de terechte bedenking van de commissaris-generaal dat het geheel onlogisch zou zijn dat de taliban zulks van een familielid van het ANA zouden verwachten, werden zijn overige gezinsleden schijnbaar nooit een doelwit voor de taliban. In het verzoekschrift geeft verzoeker wederom een andere versie van de feiten en laat hij uitschijnen dat de taliban aanvankelijk geen bijzonder probleem hadden met verzoeker, maar dat hij werd meegenomen omdat hij aanwezig was en meer informatie over zijn broer kon geven (verzoekschrift, p. 14-15). Deze a posteriori verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om het beweerde gebeuren alsnog aannemelijk te maken, neemt de Raad niet aan.

De commissaris-generaal bemerkt verder terdege: *“U argumenteert dat uw broers nog “heel jong” waren (CGVS, p. 23), nochtans een argument dat geen steek houdt in de context van uw eigen verklaringen over uw leeftijd. Uw vader zou dan weer oud en ziek zijn, beweert u, wat evenmin een afdoende verklaring biedt, daar dergelijke uitleg voorbijgaat aan het feit dat de taliban eenzelfde verwijt konden maken naar uw vader als ze bij u deden.”* Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

5.1.10. Het voorgelegde medisch attest van 20 november 2020 kan niet tot een ander besluit leiden.

Hieruit kan worden opgemaakt dat verzoeker een litteken heeft van een tweekant centimeter aan zijn hoofd alsook een operatief litteken van een vijfentwintig centimeter aan de onderkant van zijn buik. In dit attest blijkt verzoeker te hebben verklaard dat deze littekens het gevolg zijn van de verwondingen die de taliban hem zouden hebben toegebracht en van zijn moeilijke reisweg. Tevens kan worden gelezen dat verzoeker psychologische problemen kent dat zich uit in slaapproblemen wegens herbelevingen van 'al zijn ervaringen met de smokkelaars'.

Verzoeker verwijst in deze naar het EHRM dat in zijn rechtspraak heeft gesteld dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. R.C./Zweden, M.O.M./Frankrijk, I./Zweden, R.J./Frankrijk).

De Raad wijst erop dat het EHRM in de zaak I./Zweden een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoonde dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I./Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad herinnert in deze zin ook aan wat reeds werd uiteengezet onder punt 5.1.2.

Zoals hierboven reeds aangehaald kunnen de geattesteerde letsels en psychologische problemen van verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Medische/psychologische attesten kunnen niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Waar het medisch attest melding maakt van slaapproblemen bij verzoeker waarbij verwezen wordt naar zijn ervaringen met smokkelaars, blijkt na lezing ervan evenwel duidelijk dat de arts in deze zich voor de gesuggereerde oorzaak van de psychische problematiek louter en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoeker. Er wordt geen melding gemaakt van eigen waarnemingen of een eigen onderzoek naar de beweerdde oorzaken van de psychologische problematiek of een objectieve bron van informatie. Zulk attest moet dan ook worden bekeken in samenhang met de verklaringen van verzoeker. Los van het feit dat verzoeker bij zijn moeilijkheden om te slapen niet verwijst naar zijn aangevoerde problemen met de taliban, moet hier worden aangestipt dat uit een medisch/psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie, quod in casu.

Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Dat verzoeker mentale problemen kent, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Temeer verzoeker voor zijn slaapproblemen ook enkel vaagweg verwijst naar zijn ervaringen met smokkelaars.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende arts zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het attest aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

In het medisch attest wordt verder vastgesteld dat verzoeker littekens heeft en verwondingen heeft opgelopen. De Raad beaamt dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dus niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt in casu vast dat uit het attest van 20 november 2020 kan worden opgemaakt dat de arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van verzoekers letsels louter en alleen heeft gebaseerd op de verklaringen van verzoeker (*“Selons les dires de la personne”* vrije vertaling: *“Volgens deze persoon”*) en niet op een objectieve bron van informatie, waardoor aan dit attest slechts een zeer beperkt gewicht kan worden gegeven. Er kan uit het medisch attest an sich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden van mishandeling blijken. De attesten tonen niet op overtuigende wijze aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend zijn toe te schrijven aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen door de taliban.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en het aldus geen sterke aanwijzing vormt dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoeker voorgehouden mishandeling.

Wanneer het beperkt gewicht van het medisch attest wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels en psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van ontvoering en mishandelingen door leden van de taliban. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn letsels en psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van zijn psychologische problemen.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij in Afghanistan voor zijn gezondheidsproblemen geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische/psychologische zorgverlening.

5.1.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de voorstelling van de feiten, met name achtergelaten te zijn op een autoweg door de taliban dan wel ontsnapt te zijn van de taliban, betreft een overtoollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.2. (Toegeschreven) verwestering

5.2.1. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Hij betoogt in dit verband dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. Hij meent dat hij door zijn verblijf buiten Afghanistan en in Europa bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld en dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Hij wijst ook nog op talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban de macht overnamen.

5.2.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige geldende normen in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of*

Communications and Information Technology”) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.2.3. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds september 2020 in België verblijft. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

De Raad herhaalt dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf in het Westen, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden geëscorteerd/vervolgd. De loutere verwijzing naar het verblijf in België volstaat niet.

Verzoeker stelt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse maatschappij en voert het volgende betoog in zijn aanvullende nota: *“Verzoeker wil aantonen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht te integreren. Hij heeft in België veel vrijheden ontdekt en een open geest aangenomen, zodat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren en de door de Taliban opgelegde regels kan toepassen. Hij vreest vervolging door de Taliban op grond van de politieke opvattingen die zij hem zouden toeschrijven (artikel 48/3), maar ook mishandeling wegens het gedrag dat hij bij terugkeer zou kunnen aannemen (artikel 48/4).”* Als bewijs van zijn inspanning tot integratie legt hij volgende stukken voor: een attest van deelname aan een workshop “BME” (Belgique Mode d’Emploi), een attest van tewerkstelling als autowasser bij Liantis van 5 augustus 2022 tot 31 december 2023 en een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde duur van 1 juli 2023 tot 31 december 2023.

Hoewel deze elementen lovenswaardig zijn en aantonen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten niet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2020, in casu drieënhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker al meerderjarig was toen hij in 2018 uit Afghanistan vertrok waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij in België aankwam. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name onder meer zijn ouders, broers en zussen, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf

bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitsluiting. Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.2.4. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

De Raad besluit in navolging van het bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”*. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nrs. 257 586 en 270 813 van respectievelijk 1 juli 2021 en 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan een actor

in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 november 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. De commissaris-generaal heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de veiligheidssituatie door te citeren uit algemene landeninformatie maar zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Overig aangevoerde schendingen

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is of het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

8. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

